

> ke geval van ouderschapsverlof, is in dit verband overigens nog een prejudiciële vraag van het Hof van Cassatie hangend voor het Hof van Justitie (zaak C-116/08).

ALTERNATIEVE INTERPRETATIE

De mogelijkheid om dezelfde redenering toe te passen in de situatie van de deels werkende, deels arbeidsongeschikte werknemer, blijkt nu volgens het Grondwettelijk Hof een brug te ver. In een arrest van 28 mei 2009 ver-

neemt van zijn eerdere rechtspraak in het kader van loopbaanonderbreking. Het Hof sluit echter zelf zo'n interpretatie van het arrest uit. Een arbeidsongeschikte werknemer die verkeert in een situatie van deeltijdse hervatting van het werk heeft volgens het Hof niet voor deze situatie gekozen, maar is zonder het te willen daarin beland als gevolg van zijn precare gezondheidstoestand. Bij een vermindering van de arbeidsprestaties in het kader van loopbaanonderbreking heeft een werknemer

“ Het Grondwettelijk Hof roept met dit arrest een nieuw - betwistbaar - onderscheid in het leven tussen arbeidsongeschiktheid en loopbaanonderbreking. ”

werpt het Hof de door de verwijzende rechter voorgelegde interpretatie dat een arbeidsongeschikte werknemer die verkeert in een situatie van deeltijdse hervatting van het werk, enkel recht zou hebben op een proportioneel verminderde opzeggingsvergoeding. Het Hof is van oordeel dat een strikte interpretatie van artikel 39 § 1 van de arbeidsovereenkomstenwet onevenredige gevolgen met zich zou meebrengen voor de deels arbeidsongeschikte werknemer. Een alternatieve interpretatie van het artikel dringt zich op: de werknemer die met toestemming van de adviserend geneesheer van zijn ziekenfonds zijn arbeidsprestaties deeltijds hervat, heeft bij ontslag door de werkgever recht op een opzeggingsvergoeding bepaald op grond van het loon voor volledige arbeidsprestaties. In die interpretatie stelt zich dan ook geen probleem van verschil in behandeling ten aanzien van de werknemer waarvan de uitvoering van de arbeidsovereenkomst volledig geschorst is wegens arbeidsongeschiktheid.

Men kan zich de vraag stellen of het Grondwettelijk Hof met deze uitspraak afstand

daarentegen wel uitdrukkelijk voor deeltijdse tewerkstelling gekozen. Het nieuwe onderscheid dat het Grondwettelijk Hof met dit arrest in het leven roept, is op zijn minst betwistbaar. Het gehanteerde onderscheidingscriterium overtuigt niet: het valt moeilijk in te zien waarom een werknemer die op vrijwillige basis zijn arbeidsprestaties tijdelijk vermindert, zijn rechten bij ontslag herleidt tot een proportioneel verminderde opzeggingsvergoeding, terwijl dat niet het geval is voor een deeltijds arbeidsongeschikte werknemer. In beide gevallen gaat het om een tijdelijke gedeeltelijke schorsing van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst. *Ubi lex non distinguit...*

(De auteur is assistent verbonden aan het Instituut voor Arbeidsrecht van de KULeuven)

GWH, arrest nr. 89/2009, 28 mei 2009

www.grondwettelijkhof.be

Vlaanderen redt Vlaams Ecologisch Netwerk

In strijd met zijn vroegere rechtspraak beschouwde de Raad van State de termijn uit artikel 17 van het decreet natuurbeschoud, op grond waarvan de Vlaamse regering het Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN) moest afbakenen, als een vervaltermijn. Omdat de afbakening buiten die termijn was gebeurd, waren de afbakeningsbesluiten volgens de raad onwettig tot stand gekomen. Het Vlaams parlement heeft nu via een interpretatiedecreet het VEN gered.

Peter De Smedt

In het decreet natuurbeschoud werd de afbakening van een Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN) van 125.000 ha in het vooruitzicht gesteld. Het VEN is een samenhangend geheel van gebieden uit de open ruimte waar een specifiek beleid voor natuurbeschoud wordt gevoerd. Die doelstelling werd ook als een bindende beleidsbepaling in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen verankerd. Volgens het natuurrapport (NARA) 2007 heeft meer dan 80 procent van het huidige VEN een hoge tot zeer hoge biologische waarde, waarvan 40 procent) bestaat uit zeer waardevolle natuur. Samen met het Natura 2000-netwerk - het Europees netwerk van speciale beschermingszones volgens de vogel- en habitatrichtlijn - vormt het VEN de kern van het gebiedsgericht natuurbesluit in het Vlaamse gewest.

Volgens artikel 17 van het decreet moest de Vlaamse regering het VEN afbakenen binnen de vijf jaar na de inwerkingtreding. Die termijn liep af op 20 januari 2003, maar het decreet bepaalde geen sanctie voor het overschrijden ervan. De afbakening was toen niet voltooid.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest van 16 oktober 2008 dat de termijn van vijf jaar een vervaltermijn is. Dat betekende dat de Vlaamse regering na het verstrijken van die termijn geen rechtsgrond meer had om afbakeningsbesluiten vast te stellen. De buiten deze termijn vastgestelde besluiten waren door onwettigheid aangetast.

Het arrest kwam tot stand op andersluidend advies van het auditoraat dat meende dat, op basis van de parlementaire voorbereiding, de termijn moet worden opgevat als een termijn van orde, waarvan het verstrijken geen aanleiding geeft tot bevoegdheidsverlies. De raad wees dat van de hand met verwijzing naar de argumentatie van de beroepsindieners dat de parlementaire voorbereiding niet kan worden aangevoerd tegen duidelijke teksten.

De uitspraak is meer dan opmerkelijk. In eerdere gedingen over de afbakeningsbesluiten zag de raad geen graven in het feit dat die werden vastgesteld na 20 januari 2003, al moet worden opgemerkt dat in geen van die gevallen de termijnoverschrijding als middel was opgeworpen door de beroepsindieners. Met het arrest van 16 oktober 2008 kwam de Raad van State in ieder geval terug op zijn vroegere rechtspraak over vergelijkbare termijnregelingen, die erop neerkwam dat een termijnvoorwaarde waaraan de regelgever geen bijzondere gevolgen of sancties heeft bepaald moet worden opgevat als een 'termijn van orde'.

'GROENE TITANIC' ZINKT NIET

Het arrest dreigt ook buiten het natuurbeschoudrecht door te werken. Een groot aantal wetten, in de meest uiteenlopende beleidsdomeinen, bevatten immers ongesanctioneerde termijnen.

Het arrest nodigt daarom onmiskenbaar uit tot een academisch debat over de termijnen in het bestuursrecht.

De gevolgen van het geciteerde arrest waren helaas niet beperkt tot een replaats in de lijst van juridische curiosa. De nasleep ervan dreigde het gebiedsgericht natuurbesluit en zijn instrumentarium aan te vreten. De gevolgen van het arrest waren niet te onderschatten. De afbakeningsplannen van de 36 andere VEN-ge-

bieden die werden vastgesteld op basis van het natuurdecreet, werden allen na 20 januari 2003 vastgesteld. Deze besluiten zijn bijgevolg door onwettigheid aangetast en kunnen op die basis door de rechter buiten toepassing worden gesteld volgens artikel 159 GW. Heel wat verbodsbepalingen in het VEN waarvan de overtreding strafbaar is gesteld, dreigden zo onuitvoerbaar te worden. Het arrest sloeg dus een bres in de handhaving van natuurinbreuken, die al erg belabberd is. Ook degene die wordt geconfronteerd met een recht van voorkoop dat geldt in het VEN zou de onwettigheid van het afbakeningsbesluit in kwestie kunnen aangrijpen om de uitoefening ervan te betwisten. De hele VEN-regeling kwam dus op de helling te staan.

Het Vlaams parlement heeft het euvel nu verholpen met een interpretatiedecreet van 3 april 2009. Dat decreet bepaalt dat de termijn van vijf jaar moet worden begrepen als een streeftermijn. Omwille van de rechtszekerheid moet het beroep op een interpretatieve wet of op een interpretatief decreet beperkt worden tot uitzonderlijke gevallen, zoals een onvoorziene ommekeer in de rechtspraak die ingaat tegen rechtmatige verwachtingen. Hier lijken alle voorwaarden voldaan om een interpretatief decreet uit te vaardigen.

Hoewel naar mijn oordeel de Raad van State met zijn arrest kennelijk de bocht miste, mag er alvast als aanbeveling aan worden vastgeknoopt dat de regelgever, als hij termijnen bepaalt, best ook meteen aangeeft welke rechtsgevolgen eraan verbonden zijn. Een verduidelijking in de parlementaire voorbereiding volstaat niet.

(De auteur is milieuadvocaat en wetenschappelijk medewerker van het Centrum voor Milieurecht van de UGent)

R.v.St., Martens, nr. 146.512, 16 oktober 2008; Decreet van 9 april 2009 houdende interpretatie van artikel 17 en houdende wijziging van artikel 48 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbeschoud en het natuurlijk milieu, BS 20 april 2009

www.raadvst-consetat.be

Kookboek voor mensen met diabetes

promoot een gezonde voeding en is een must voor de hele familie

Een **gezonde evenwichtige voeding** is een belangrijke basis om diabetes onder controle te houden en de kans op mogelijke complicaties te beperken. Omdat de basisprincipes van diabetesvoeding volkomen vergelijkbaar zijn met deze van gezonde voeding, zoals die voor iedereen gelden, zijn de recepten in dit kookboek bruikbaar voor het hele gezin en iedereen die gezonder wil eten.

Mensen met diabetes kunnen gewoon mee-eten met wat de pot schaft, maar dienen er wel voor te zorgen dat de hoeveelheid die ze van bepaalde bereidingen gebruiken in overeenstemming is met de porties van hun persoonlijk voedingschema.

De recepten in dit kookboek zijn daarom berekend, per portie, in energie en in koolhydraatwaarden, wat het inpassen in het persoonlijk voedingschema vergemakkelijkt.

In dit kookboek vindt u naast de meer dan **400 heerlijke gastronomische recepten**, ook een wetenschappelijk onderbouwde **theoretische uitleg rond voeding en diabetes**.

Auteurs: L. Claeys, C. Provoost

Bestelcode: BP/KOOKDIA-BI9001

ISBN: 9789046523988

Prijs losse verkoop: € 34 incl. btw

a Wolters Kluwer business

4 manier om te bestellen:
Bestel online: www.kluwer.be
Telefoon gratis: 0800 30 144
Fax gratis: 0800 17 529
Stuur een e-mail: info@kluwer.be

